

такавж малкж едни работж, нѣма даде уху, въ това военно и размѣтително врѣмя, зашто-то има твърдѣ много по-важни заниманія.

— Да, за тебе то тѣж, зашто-то тя сърдце боли, и толкось налягате вые да испълнявате свои-тѣ доховны пастирскы длѣжности.....

Сичкы събраны съ нетърпѣніе чакахж да чуѣтъ, какъвъ пѣтъ ще посочи Владыка-та на тыя бѣдни сиромасы и съ какво ще ги утѣши. Нъ. Увы! негово-то сърдце не почувствува никакъж милость; той съ студениж, и, почти съ презрѣніе каза, че то е нищо и не струва да ся мысли много за това. Тоя отвѣтъ размѣти повече духове-тѣ на събраны-тѣ. Общо негодование, що ся прѣврѣщаше повече и повече въ ярость ся избразяваше по лице имъ. Дигнахж ся вече оныя времена, кога-то бѣдни Българи стояхж съ невинно благоговѣніе и мълченіе прѣдъ тыя свѣты отцы. Тѣ вечь нѣматъ надѣжа отъ негово-то благоволеніе! единъ другъ ся поглѣдѣхъ, като да търсятъ оногова кой-то ще бжде достоенъ да изрече тѣхны-тѣ чувства. Той бѣше мѣжду тѣхъ. Растреперанъ не отъ страхъ, нъ отъ волненіе, става на крака и ся сега не бой да стой на срѣща и да глѣда право въ очи му, прѣдъ кого-то неговъ прадѣдъ, неговъ баща е трепѣралъ и не смѣялъ да поглѣдне.

— Владыко свѣтый. продума той, — ты казвашь че тая работа е малка, и Царско-то пра-